

Sygn. akt V CSK 302/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej w M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda zwrotem kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego,**
- 3) oddala wniosek adw. P. K. o przyznanie ze Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda T. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 stycznia 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurisprudencji. Skarżący sformułował zagadnienia prawne odnoszące się do przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej władzy publicznej za oczywiście niezasadne oskarżenie o popełnienie czynu zabronionego oraz do oceny krzywdy wynikającej z takiego deliktu. Już samo sformułowanie zagadnień prawnych nie jest prawidłowe, gdyż są one ujęte w sposób zbyt ogólnikowy i ich treść nie pozwala nawet na hipotetyczne odczytanie odmiennych ocen przedstawionych problemów, m. in. z uwagi na użycie słów „oczywiście niezasadne oskarżenie” implikujących jednoznaczną odpowiedź na przedstawione wątpliwości (niezależnie od tego czy taka sytuacja występuje okolicznościach niniejszej sprawy czy nie) oraz ogólnikowych wyrażen „dotyczące przesłanek”, „oceny krzywdy”. Ponadto problemy te nie zostały poparte uzasadnieniem wskazującym na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tych problemów, a jedynie jednostronną polemiką z rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego, zaś nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.). Co więcej, zagadnienia prawne zbliżone do problemów przedstawionych przez skarżącego były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych wyjaśnień (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt III CSK 173/13, niepubl., wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt V CSK 348/12, niepubl., wyrok SN z dnia 5 października 2012 r., sygn. akt IV CSK 165/12, niepubl., wyrok SN z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. akt IV CSK 290/10, niepubl., wyrok SN z dnia 16 stycznia 1978 r., sygn. akt I CR 428/77, niepubl.)

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację materialną skarżącego.

Odnosząc się do żądania zasądzenia na rzecz pełnomocnika powoda kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, należy zauważyć, że skoro skarga kasacyjna, wniesiona przez pełnomocnika ustanowionego przez sąd, podlega, jako oczywiście bezzasadna, odmowie przyjęcia do rozpoznania, to

brak jest uzasadnienia dla przyznania mu od Skarbu Państwa, a więc ze środków publicznych, kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (zob.: postanowienie SN z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt II CZ 69/07, OSNC z 2008 r., nr 3, poz. 41, postanowienie SN z dnia 26 listopada 2010 r., sygn. akt IV CSK 332/10, nie publ.).

[aw]